

Heti üzenet 2019. Április 8

Hitéletünk motivációja

Mivel járuljak eléje az Örökkévalónak, hajoljak meg a magasság Istene előtt? Járuljak-e eléje égőáldozatokkal, egyéves borjakkal? Kedvét találja-e az Örökkévaló kosok ezreiben, olajpatakok tízezreiben? Oda adjam-e elsőszülöttemet büntettemért, testem gyümölcsét lelkem vétkéért? Megmondta neked, ember, mi a jó s mit kíván az Örökkévaló tőled, ha csak nem azt, hogy jogot cselekedjél és szeretetet kedvelj és alázatosan járj Isteneddel! (Mikeás 6:6-8 IMIT)

Felvetődhet a kérdés, mi is lehet azzal a probléma, ha valaki adni akar az Úrnak? Ha azon töpreng, mivel kedveskedhetne neki? Ez (gondolhatnánk) egy nagyon is emberi gesztus: ki akarjuk fejezni a tiszteletünket, szeretetünket az Istennek.

Amikor ezen az igerészen elmélkedtem, határozottan az a benyomásom támadt, hogy ezek a kérdések egy töről fakadnak, még pedig az elutasítottság, a megfelelni vágyás főgyökeréről. Pláne úgy, amikor Isten előre elmondja, mit kér az embertől. Isten határozottan szembesítette Izraelt, mit vár tőle, ám Izrael ehhez képest valami egészen eredetivel, valami egészen egyedivel rukkolt elő. Ha megkerüljük a konkrét kijelentést, akkor értelemszerűen testből akarunk megfelelni Istennek.

Szögezzük le: a kereszténység nem önálló elképzelések, önálló istentiszteleti formák halmaza. Majd ahogy mi elképzeljük, majd ahogy mi megálmodjuk, aztán az Úr majd jóváhagyja. Ez egy életveszélyes koncepció.

Az egyház ma pontosan ugyanazt csinálja, mint egykor Izrael. Figyelmen kívül hagyja mindazt, ami egyébként megmondott, aztán megy a saját feje után.

A „minden út Rómába vezet” elvet gyökerestül ki kéne iktatnunk a gondolkodásunkból. Mielőtt ész nélkül ámeneznénk, és tárt karokkal üdvözlőnénk a most zajló történéseket, ne tévesszük szem elől hogy Krisztus az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, kizárólag Rajta keresztül. Nem beszélhetünk legális, jogszerű istenkeresésről, ha megkerüljük Isten egyszülött Fiát és mindazt, amit egyébként megmondott nekünk. Ami nem a krisztusi protokoll szerint zajlik, semmilyen szinten nem tekinthető elfogadhatónak.

Mint ahogy azt írtam; Izrael kérdései (hogy hogyan járuljon Isten színe elé), mélységes elutasítottságból eredtek. Ezek a kérdések meg se fogalmazódtak volna, ha tisztában lett volna azzal az alapvető ténnyel, hogy Isten a népét önmagáért szereti. Az elfogadottsággal kapcsolatban pedig mindössze annyit írnék, hogy:

Nekünk nincs egyéb dolgunk, mint Krisztus kereszten elvégzett munkájára fókuszálnunk, mielőtt bármit cselekednénk. **Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.** (Zsid 10:14 Károli ford.)

S igen, egyébként megmondta Isten mit kíván; három igen egyszerű dolgot, melyek nem a hétvégére, jeles napokra, konferenciákra korlátozódnak, hanem komplett személyes

életvitelünkre. Ha e három parancsolatnak eleget tennénk, alapjaiban változna meg életünk, és megjelenne egy olyan nép, melynek motivációi, egész járása-kelése kedves lenne az Úr szeméi előtt.

Megjelenne egy olyan nép, mely jogszerűen jár el minden hétköznapi dolgában, szem előtt tartva a királyság jogrendjét, igazságosságát.

Megjelenne egy olyan nép, mely fürdőzik Isten irgalmában, és esze ágában sincs bármit tenni elfogadottsága érdekében.

Nem utolsó sorban pedig megjelenne egy olyan nép, mely tudja honnét jött, hová tart: alázatos Istenével szemben.

Ámen, Ámen mondom nektek, nem azért kerestek engem, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. Ne (hogy) az elvesző eledelért fáradozzatok (munkálkodjatok), hanem a maradandó eledelért (táplálékért) a világekorszakra szóló életre, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert Őt az Atya pecsételte el, az Isten, így szóltak tehát hozzá: mit tegyünk, hogy az Isten(nek tetsző) dolgait műveljük? Válaszul Jézus (ezt) mondta nekik: ez az Isten dolga (munkája), hogy higgyetek abban, akit Ő küldött. (Jn 6:26-29 Vida ford.)

Biztosan előttünk van az evangéliumnak ez a fejezete: emberek egész tömege próbált Jézus közelébe jutni, a csodálatos kenyérszaporítás után, de az Úr leleplezi ezen emberek Isten keresésének motivációját. Ti a jóllakottság, a fizikai teltség érzés miatt kerestek, azért a fizikai táplálékért, amit kaptatok! Benneteket a test motivál, de van több, van más, amiért munkálkodni, kell, és érdemes. Ezen a ponton mutat arra rá Jézus (mint tudjuk), hogy Ő a maradandó kenyér, a mennyei táplálék.

Számomra az volt a döbbenetes e sorokat olvasva, hogy az emberek, akik körülötte voltak véletlenül se érezték magukat leleplezve. Mi több, feltettek egy olyan kérdést, amit, nos, nagyon nem kellett volna: „mit tegyünk, hogy az Isten(nek tetsző) dolgait műveljük?” Tulajdonképpen nem egyéb történt, mint önnön testi mivoltuk leleplezése. Ugyanakkor, ha jól megfigyeljük, ez a kérdés félelmetesen egybecseng Izrael kérdésével: hogyan legyek kedves, elfogadott Isten színe előtt? Mit csináljak, hogy végre a kedvében járhassek?

Az Úr az ilyen jellegű kérdésekre csak egyetlen dolgot tud mondani: „Ne!!! Nehogy csinálj bármit is! Az az Isten dolga, munkája, akarata, hogy higgy abban a Személyben, akit Ő küldött.” Egész biztos vagyok abban, hogy mindenre számítottak, de erre a válaszra nem!

Szinte látom magam előtt, ahogy megállnak egy pillanatra, és nem tudnak vele mit kezdeni. Ma ugyanez történik. Jézus azt mondja, fejezd be a munkát a pörgést, a hajtást. Pihenj. Nemes egyszerűséggel csak higgy Benne. Higgy mind a Személyében, mind pedig abban a tökéletes munkában, amit Ő elvégzett. Mert az szellemi, mert az tökéletes. Nem gondoljuk, hogy ez lehet a mai kereszténység legnagyobb kihívása, hogy ne csináljon semmit?

Halljad népem, hadd beszéljek, Izrael, hadd intselek téged; Isten, a te Istened vagyok. Nem vágóáldozataid miatt dorgállak, hisz égőáldozataid mindég előttem vannak; nem fogadok el házadból tulkot, aklaidból bakokat. Mert enyém minden vadja az erdőnek, a barmok hegyek ezrein; ismerem a hegyek madarát mind, s mi a mezőn

sürög, velem van. Ha éhezném, nem mondanám neked, mert enyém a világ és teljessége. Eszem-e én a bikák húsát s a bakok vérének iszom-e? Áldoz Istennek hálaáldozatot, és fizess meg a legfelsőnek fogadásaidat. (Zsolt 50:7-14 IMIT)

Sajnos képtelenek vagyunk elfogadni, hogy Istené a teljesség, és hogy Ő gondoskodni akar rólunk ebből a teljességből nem pedig megrövidíteni. A nagy kérdés; vajon tudunk-e ezért cselekedetek helyett a szívünk hálájával áldozni?

Az Emberfia sem azért jött el a földre, hogy neki szolgáljanak. Azért jött, hogy ő szolgáljon, odaadja az életét, és ez által sok embert megmenten.” (Mt 20:28 EFO)

Az hogy pihenjünk, és hálaadásból éljünk, kiveri a biztosítékot az emberek lelki világában, gondolkodásában. Ez egyszerűen azért is elképzelhetetlen számukra, mert mind a világ, mind pedig az egyház teljesítmény centrikus, és ezt az eredményközpontúságot programozza a keresztények agyába. Jézus azonban jön, és valami egészen mást mond. Olyat, ami szöges ellenkezője a mi mentalitásunknak. A nagy kérdés, hogy vajon meghalljuk-e ma az Úr hangját, vagy folytatjuk a régi beidegződéseink alapján?

Mert szeretetet kívántam s nem vágóáldozatot, Isten megismerését inkább égőáldozatoknál. (Hós 6:6 IMIT)

Megállni, pihenni, megnyugodni, megismerni az élő Istent, hinni abban, akit Ő elküldött értünk legnagyobb kihívása.

Hagyjatok föl (álljatok le az eddigi tevékenységeitekkel) és tudjátok meg, hogy én vagyok Isten, magas vagyok a nemzetek közt, magas a földön! (Zsolt 46:11 IMIT)

Ahhoz hogy valóságos Isten ismeretre tegyünk szert, hogy Istenkeresésünk hiteles legyen s valódi, meg kell állnunk, hátradólnunk s kizárólag csak hinnünk. Abszurd? Elképzelhetetlen? Kívitelezhetetlen hogy végre ne a tettek, a megfelelés legyen életünk motorja, mozgató rugója? Engedjük, hogy Krisztus reflektorfénybe helyezze motivációnk hátterét s leleplezze azt.

Tergulicza Eszter